

Cám Ơn Con Dâu Quý Của Tôi

Một người cha kéo xe bò....., 16.09.2002

Kéo Xe Bò

Là một người lính, sau năm 1975, tôi trở về Đà Nẵng làm ăn bằng nghề kéo xe bò, vác gạo, vác than kiếm sống nuôi một đàn con 5 đứa. Vượt biên đến Mỹ và hiện định cư tại Long Beach, California.

Bài viết dưới đây nhằm vinh danh một người con dâu đã chịu cực chịu khó với rất nhiều nghị lực để nuôi chồng ăn học thành tài trên đất Mỹ. Có lẽ đây là mẫu người mà tôi muốn nói lên để hy vọng những ai có hoàn cảnh tương tự có thể trở thành một nàng dâu quý của xã hội ngày nay

Tôi cũng không biết ở trên đất Mỹ này, có bao nhiêu người con dâu như câu chuyện tôi sắp kể ra đây. Nếu thật sự quý vị có gặp những nàng dâu quý hoá như vậy, xin hãy dành cho nàng đóa hồng thật tươi Vì chính nhờ những nàng dâu quý như nàng, chúng ta có thể hãnh diện về con cháu chúng ta.

*

Sau 1975, giã từ đời lính, sống cảnh “gà trống nuôi con” tôi mang 5 đứa con thơ trở lại miền Trung, vùng đất cày trên sỏi đá để sống nương tựa vào những người thân cùng ba mẹ tôi.

Công việc hàng ngày của tôi là kéo chiếc xe bò chở thêm 5 bao gạo trên xe. Đây là chiếc xe mua lại của một người bạn. Xe vốn dành cho bò kéo Nay “cải tiến” để người kéo thay Đẽ kéo nổi nó từ chợ Cồn xuống tới bến đò chợ Hàn,, tôi phải dùng hết sức lực còn lại Ngày kéo xe đầu tiên, trên đường đi, tôi dừng lại để nghỉ và thở, không biết trời nắng, mồ hôi hay nước mắt chảy ra mà miệng tôi đắng ngắt, tôi thầm nhủ “Cuộc sống của tôi bắt đầu kể từ hôm nay như vậy sao” Rồi thời gian cũng qua đi, nhờ chịu khó tôi đã bắt đầu kéo nhiều bao gạo nặng hơn, có khi kéo một mình cả tấn gạo như chơi.

Sau cuộc đổi đời năm 1975, không chỉ bản thân tôi mà rất nhiều sĩ quan cao cấp cũng làm những nghề nghiệp tương tự như chạy xe ba gác, kéo xe bò, đập xích lô hay vác gạo Tôi có người anh sau khi ra khỏi trại học tập cải tạo cũng chạy xe xích lô Có người bạn chụp dùm tấm ảnh anh đứng bên cạnh chiếc xích lô Tấm ảnh ấy sau này theo sang đến đất Mỹ rồi được anh rửa ra lớn hơn, lộng khung kính, trịnh trọng treo ngay ngoài phòng khách. Tôi không có tấm ảnh nào chụp mình với chiếc xe bò, nhưng cũng như anh, lòng tôi mãi không quên chiếc xe.

Kéo xe bò được một thời gian, tôi gửi lại đàn con ở Việt Nam với ba mẹ, một mình vượt biên đến Hồng Kông, rồi Ý định cư tại Mỹ.

Sau hơn mười năm cha con chúng tôi mới có dịp đoàn tụ. Vậy mà quay tới quay lui, lũ con đã lớn khôn ra đời lập gia đình có vợ con. Chỉ còn Thắng, con trai út của tôi học xong High school thì xin vào trường Đại học cộng đồng gần nhà, buổi chiều Thắng làm việc cho nhà hàng Pizza Hut. Làm được một name, Thắng nghe bạn bè rủ qua Texas rồi Florida và cuối cùng đến California Tại đây, ban đêm Thắng phải đi bỏ báo để kiếm sống.

Công việc bỏ báo chắc quý vị nào đã từng đọc bài ”Nghề bỏ báo” thì đủ rõ bao nhiêu khó khăn và bất trắc xảy ra Có lần, khi đi bỏ báo ban đêm, Thắng bị bọn cướp dí súng cướp mất chiếc xe truck cũ, phương tiện duy nhất để làm ăn và học hành. May mà sau đó nhờ cảnh sát tìm lại được.

Tình cờ, trong một buổi họp mặt, Thắng gặp một người con gái tên là Chị Hai đứa thân nhau rồi yêu nhau Chị là một cô gái ngoan ngoãn, hiếu thảo, lanh lợi, cô đang học năm thứ 2 nghề y tá, mỗi cuối tuần làm thêm nghề làm đẹp cho người (Maricurist). Còn Thắng thì chỉ là một người con trai mất mẹ khi mới 9 tháng tuổi, sống với cha Khi cha vượt biên thì ở với nội, nội mất thì về ở với chú. Sau mười năm cắn răng chịu biết bao cay đắng đành mới qua Mỹ đoàn tụ với cha Giờ đây Thắng chỉ là một đứa học trò không sự

nghiệp, làm nghề bỏ báo nuôi thân mà tiền bỏ báo cũng không đủ tu bổ chiếc xe truck. Hoàn cảnh Thắng là vậy, thế mà Chi vẫn một mực yêu Thắng, không màng tới danh lợi

Trước tấm chân tình của Chi và tình yêu của hai trẻ, tôi trình bày với anh chị Lập thân phụ mẫu của Chi cho hai trẻ làm đám hỏi để ra mắt hai họ. Ba mẹ Chi cũng bằng lòng, rồi một lễ hỏi được tổ chức đơn giản tại nhà Chi có đầy đủ bà con hai bên. Sau lễ hỏi cưới, Thắng xin phép ba mẹ Chi cho Chi về định cư tại thành phố Memphis tiểu bang Tennessee để cùng chung sống xây dựng tương lai Thế là Chi thu xếp đi theo Thắng về nơi định cư mới Từ đó Chi nghỉ học để hành nghề Maricurist còn Thắng học thêm nghề để cùng Chi lập nghiệp tạo dựng tương lai

Sau một năm cả hai trẻ dành dụm một ít tiền thì bé Bảo Nhi chào đời Bảo Nhi sinh đúng ngày sinh nhật của Thắng làm cho Chi mãn nguyện lắm. Từ đó trong nhà có thêm tiếng cười của trẻ thơ Tình yêu của hai trẻ càng thấm đượm hơn. Ngày tôi từ California về thăm thì Bảo Nhi mới ba tháng tuổi, nhìn con bé mũm mĩm dễ thương vô cùng.

Sau khi sức khỏe ổn định Chi trở lại đi làm, con bé đem gói nhà trẻ tới hai vợ chồng mới đón về. Một đêm đẹp trời, khi Thắng và Chi đón con về, Chi thủ thỉ bên tai chồng:

“Anh à! Bây giờ cuộc sống đã ổn định. Em muốn anh trở lại trường, học tiếp nghề nghiệp anh hằng mong muốn. Em một mình có thể đảm đương mọi việc, vì mình thuê được nhà rẻ và lại ăn uống ở đây cũng rẻ.”

Thắng ôm cả vợ con vào lòng rồi nói:

“Anh không muốn vì anh mà em lại cực thêm, và lại bây giờ có thêm Bảo Nhi anh không muốn em khổ nhiều”

Chi nói:

“Phải nghĩ tới tương lai lâu dài để lo cho con cái Có anh, có con, em cảm thấy vui và hạnh phúc thì dù có cực thêm em cũng ráng được. Bây giờ đang là lúc em đi làm thừa sức lo cho cả nhà. Nhưng việc làm này chắc không bền lâu Nghề nail phải đục chạm đủ loại hóa chất, lâu ngày sẽ không tốt cho mình và con cháu mình đâu anh. Anh nghĩ kỹ đi”

Sau nhiều đêm suy nghĩ Thắng không biết phải cư xử như thế nào đây thì Chi phụ họa thêm:

“Khi anh học ra trường có việc làm ổn định thì em sẽ trở lại trường để học tiếp nghề của em. Sau đó chúng mình đi làm mà không lo lắng gì nữa Con cái mình sẽ sống trong không khí trong lành, không còn ngửi mùi hóa chất hàng ngày nữa”

Thế là Thắng nghe lời Chi nộp đơn vào trường Đại học ở Memphis Tennessee để học tiếp. Chiếc xe mà Thắng sử dụng đã quá cũ mà mỗi lần muốn đi đâu thì phải dỡ nắp máy lên mới đề máy xe mới chạy được. Xe đã già cộng thêm không có máy lạnh, không radio, nên mỗi lần chạy như đi ngang một đoàn xe lữ Sang thăm, thấy tình trạng cái xe, tôi có hỏi thì Thắng hóm hỉnh trả lời: “Ba biết không? Mỗi lần chạy chiếc xe cà tàng này con tưởng tượng như đang nghe Tommy Ngô hát nhạc Ráp vậy. Hơn nữa nó không làm cho con bận tâm với ngoại cảnh bên ngoài nhiều Con chỉ biết làm thế nào lo học để khỏi phụ lòng Chi và Bảo Nhi thôi”

Sau những năm tháng học hành, Thắng được trường giới thiệu cho một hãng làm cùng ngành học của Thắng. Sau moat cuộc phỏng vấn, Thắng được hãng gọi đi làm vào những giờ không có lớp ở trường, vì những giờ nghỉ học Thắng chạy xe đến hãng làm việc không có xa là mấy

Hàng ngày Thắng đi học, ghé sở làm, chiều về ăn cơm là đến thư viện gần nhà học thêm ban đêm. Sau mấy tháng làm việc, ban giám đốc hãng của Thắng làm, bằng lòng nhận Thắng vào làm chính thức và hứa sau khi ratriều sẽ trả lương cao hơn.

Sau ba năm đèn sách, bây giờ Thắng vẫn tiếp tục học để kịp ngày ra trường, còn Chi mới sinh thêm một bé gái tên là Bảo Hy mẹ tròn con vuông. Lần trước sinh tôi đã lo sợ, rồi lần này Chi có thai tôi càng sợ nhiều hơn, nhưng nhờ ơn trên nên mọi việc đều tốt đẹp cả. Trong thời gian sinh nở vào dịp hè, Thắng được hăng cho làm toàn thời gian nên cũng tạm ổn định về kinh tế. Hy vọng sau hè Chi khỏe lại thì Thắng sẽ trở lại trường học tiếp như xưa. Riêng tôi từ khi chứng bệnh đau lưng tái phát nên tôi không thể về thăm Chi và Thắng được nhưng mỗi tuần tôi vẫn liên lạc điện thoại hỏi thăm thường xuyên nhất là con bé Bảo Nhi được 4 tuổi mà lúc nào cũng ngoan ngoãn dễ thương vô cùng. Trong nhà lúc nào cũng vâng lời Chi và Thắng, muốn ăn bất cứ thứ gì đều vòng tay xin phép mới được ăn, thậm chí trong nhà Chi mua một két coca cola để dưới gầm bàn mà không bao giờ tự ý lấy uống. Có lần tôi giả vờ hỏi tại sao trong nhà có coca cola mà Bảo Nhi không lấy mà uống thì Bảo Nhi bảo tôi là: Ba nói uống coca nhiều không tốt, lúc nào ba mẹ cho Nhi mới được uống. Tôi nói: “Phải ngoan và giỏi như vậy nội mới thương, hôm nào nội về thăm sẽ mua quà cho Bảo Nhi nhiều nhiều” Mỗi lần xem TV hay nghe nhạc Thúy Nga con bé Bảo Nhi vào lấy khăn choàng lên và làm điệu bộ như ca sĩ trong TV vậy làm ai cũng cười, nhất là bà bác giữ Bảo Nhi hàng ngày.. Có lần tôi điện thoại về hỏi thăm thì nó đang tắm, sau đó nó ra đòi ba nó điện thoại lại cho tôi để nó nói chuyện. Nó nói: “Ba hư lắm tại sao ba nói chuyện với nội mà ba không cho Bảo Nhi nói chuyện với nội” Nó khoe với tôi là nó thương em bé nhiều lắm, thương ba mẹ và thương nội nữa rồi nó nói thêm nội về nó sẽ ngủ với nội, rồi lớn lên sẽ đi làm mua đồ nhiều nhiều cho nội

Những lúc Thắng đi học ban đêm ở thư viện, tôi gọi điện thoại về gặp lúc mẹ nó và bé Bảo Hy ngủ, nó nghe điện thoại nó nói với tôi là Nội ơi, hôm nay ba hư lắm. Tôi hỏi tại sao mà ba hư Nó nói ba cứ đi học hoài bỏ Bảo Nhi ở nhà một mình không ai chơi với Bảo Nhi cả. Tôi hỏi mẹ đâu thì nó nói mẹ ngủ với em bé rồi, Bảo Nhi ở nhà một mình buồn quá. Nó còn hỏi tôi sao nội đi Cali lâu quá không về chơi với Bảo Nhi Vì cứ mỗi lần Bảo Nhi làm lỗi thì Thắng và Chi nói con hư lắm nghe, ba mẹ mách với nội rồi nội đánh đòn Bảo Nhi đó, thế là mỗi lần ba nó đi đâu lâu hoặc đi mà không cho nó đi theo là nó nói: “Ba hư quá hà”.

Tôi hài long về cuộc sống của Chi và Thắng cùng hai đứa con gái dễ thương ngoan ngoãn. Ước nguyện của Chi rồi sẽ thành sự thật. Dù đã hy sinh để giúp chồng ăn học nên người, nhưng Chi lúc nào cũng khiêm nhường cho mình chỉ làm tròn bổn phận người vợ mà thôi

Trong cuộc sống hàng ngày, mỗi chủ nhật hai vợ chồng Chi và Thắng, đều đưa cả nhà đi lễ Phật hay làm công quả trong chùa. Thấy hai vợ chồng còn trẻ mà biết nghĩ đến người khác, nhiều trường thượng trong chùa cũng quý mến.

Đất Mỹ có nhiều cơ hội để cho chúng ta thành công, nhưng thành công hay không còn tùy thuộc ý chí và nghị lực cùng sự nhẫn nại của từng người. Tôi rất hạnh diện có một người con dâu ngoan ngoãn hiếu thảo, đã lan lợi lại biết thương người như thương chính bản thân mình.

Nhớ tới Chi, tôi muốn ban nhạc AVT nên sửa lại bản nhạc ”Ba bà mẹ chồng kẻ xấu nàng dâu” Tôi chỉ biết cầu mong những ai đang sống trên đất Mỹ có phương tiện và hoàn cảnh nên đẹp bỏ tự ái để cùng xây dựng và nâng đỡ cho nhau để cùng xây dựng tương lai

Tôi cũng xin cảm ơn anh chị Lập đã sinh ra Chi, cho tôi có được một người con dâu mà tôi rất quý trọng. Tôi cũng xin cảm ơn tất cả những người sống cận kề bên Chi và Thắng đã giúp đỡ an ủi hai cháu những khi cần thiết.

Chi ơi! Ba thành thật cảm ơn con đã thay ba lo lắng cho Thắng và những đứa cháu nội của bạ. Dù trong cuộc sống các con đã gặp nhiều trở ngại nhưng với tấm lòng và ý chí của con, chắc chắn mọi trở ngại đều sẽ vượt qua được.

Ba cầu chúc cho vợ chồng con cùng các cháu nội của ba luôn luôn được mạnh khỏe, hạnh phúc.